

Teza: nie uregulowanie zobowiązania pieniężnego przez radcę prawnego jako delikt dyscyplinarny.

Obwiniony, pomimo że był zobowiązany do zapłaty kwoty 1.646,20 zł na podstawie ugody zawartej przed sądem rejonowym, nie zapłacił pokrzywdzonej tej kwoty, czym podważył zaufanie do zawodu radcy prawnego.

Sygn. akt WO-206/20

ORZECZENIE
z dnia 22 kwietnia 2021 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Piotr Karwat

Sędziowie: SWSD Jerzy Wasiluk / sprawozdawca /

SWSD Rafał Rybnik

Protokolant: Adam Wolan.

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Anny Kończyk

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2021 r, na rozprawie sprawy radcy prawnego W. D. ((...)) synowi R. i S., urodzonemu w S., dnia (...),

obwinionego o to, że:

w okresie od 11 grudnia 2018 roku do 18 lutego 2020 roku w S. nie dokonał zapłaty swoich zobowiązań wobec G. K. w wysokości 1.646,20 zł mimo zobowiązania się do zapłaty tej kwoty w ugodzie zawartej przed Sądem Rejonowym w (...) sygn. akt V GC 1667/18 tj. o czym określony w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

z powodu odwołania Obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. z dnia 08 września 2020 roku, sygn. akt D 241/X/20

orzeka:

1.

utrzymać w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. z dnia 08 września 2020 roku, sygn. akt D 241 /X/20

2.

Uzasadnienie

W dniu 30 lipca 2020 roku Rzecznik Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w K. skierował wniosek o ukaranie obwinionego radcy prawnego W. D. (D.)((...)) wraz z wnioskiem o orzeczenie uzgodnionej kary dyscyplinarnej. Podstawą wszczęcia postępowania była skarga złożona przez G. K. w dniu 10 stycznia 2020 roku .W następstwie rozpatrywania skargi Rzecznik Dyscyplinarny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych zarzucił obwinionemu popełnienie deliktu dyscyplinarnego opisanego w przepisie art 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych(„urp”)w związku z przepisem art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego („kerp”) polegającego na tym , że w

okresie od 11 grudnia 2018 roku do 18 lutego 2020 roku w S. nie dokonał zapłaty swoich zobowiązań wobec G. K. w wysokości 1646,20 złotych mimo zobowiązania się do zapłaty tej kwoty w ugodzie zawartej przed Sądem Rejonowym w (...) sygn. akt VGC 1667/18 czym poważył zaufanie do zawodu radcy prawnego .Wraz z wnioskiem o ukaranie Rzecznik Dyscyplinarny złożył wniosek o orzeczenie uzgodnionej z obwinionym kary dyscyplinarnej - kary upomnienia.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. („OSD”) orzeczeniem z dnia 08 września 2020 roku uznał obwinionego za winnego zarzucanego mu czynu. Nie uwzględnił wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego w zakresie wniosku o wymierzenia kary upomnienia i na podstawie przepisu art 65 ust 1 pkt 2 urp wymierzył mu karę nagany oraz zasądził od niego kwotę 1250 złotych tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania.

Obwiniony w terminie zakreślonym wniósł odwołanie .Zaskarżył w całości orzeczenie OSD, zarzucając orzeczeniu temu naruszenie na podstawie art.53 par 1 i 2 kk w związku z art.74 ust. 1 urp dyrektywy prawidłowego wymiaru kary poprzez jej niewspółmierność do popełnionego przewinienia , całkowitego rozliczenia się obwinionego ze skrzącą przed przedstawieniem zarzutu i jego niewielką wysokością. Wniósł o zmianę wydanego orzeczenia z kary nagany na karę uzgodnioną z Rzecznikiem Dyscyplinarnym. W treści uzasadnienia obwiniony podniósł, iż uregulował zobowiązanie wynikające z ugody zawartej przed Sądem przed przedstawieniem zarzutu w postępowaniu dyscyplinarnym. Według skarżącego wcześniejsza wpłata nie była możliwa z uwagi na brak informacji od komornika czy należność ta podlega nadal zajęciu. Zarzucił naruszenie przez OSD wynikającą z przepisu art. 53 par 1 i 2 kk dyrektywy wymiaru kary poprzez jej nie zastosowanie. Uznał, iż kara wymierzona przez OSD jest karą nadmierną i nie uwzględnia propozycji uzgodnionej z Rzecznikiem kary upomnienia.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Wyższy Sąd Dyscyplinarny (WSD), rozpatrując sprawę w granicach odwołania uznał odwołanie za niezasadne. WSD w pełni podziela i przyjmuje za własne ustalenia poczynione przez OSD. Materiał dowodowy zebrany w sprawie jak również ich ocena nie pozostawiają wątpliwości co trafności wszystkich poczynionych ustaleń.

Odnosząc się do zarzutów wskazanych w odwołaniu WSD stwierdza , iż jedynym zarzutem sformułowanym w treści odwołania jest zarzut dotyczący naruszenia dyrektywy wynikającej wprost z przepisu art. 53 par 1 i 2 kk w związku z przepisem art 74 ust. 1 urp , a mianowicie dyrektywy w zakresie wymiaru kary poprzez jej nie zastosowanie. Obwiniony uznał, iż kara wymierzona przez OSD jest karą nadmierną i nie uwzględnia propozycji uzgodnionej z Rzecznikiem w zakresie kary upomnienia. WSD rozpoznając sprawę w ramach konstrukcji przepisu art. 433 par 1 kpk , to jest w granicach zaskarżenia stwierdza , iż dyrektywy wymiaru kary których naruszenie zarzuca obwiniony wskazują wprost w jaki sposób należy dokonywać oceny zachowania sprawcy i jak kara ma oddziaływać na dalsze jego zachowanie. Przepis art. 53 § 1 kk stanowi wprost” Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Dyrektywa wynikająca z tego przepisu, a mianowicie - współmierności kary do stopnia winy , została wbrew temu co twierdzi obwiniony zastosowana szczególnie w kontekście zapisu art 11 kerp i brak jest uzasadnionych przesłanek do stwierdzenia odmiennego. Zgodnie z zapisem art. 11 kerp radca prawny obowiązany jest dbać o godność zawodu nie tylko przy wykonywaniu czynności zawodowych, ale również w działalności publicznej i w życiu prywatnym. W ocenie WSD uprawnionym była ocena zdarzenia dokonana przez OSD przy wymiarze kary obwinionemu. Za OSD należy powtórzyć, że naruszeniem godności radcy prawnego jest w szczególności takie postępowanie radcy prawnego , które mogłoby go zdyskredytować w opinii publicznej lub podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego. Zachowanie obwinionego w niniejszych okolicznościach sprawy takim zachowaniem jest. Nie ma znaczenia w tym przypadku okoliczność , na którą powołuje się obwiniony , a dotycząca uregulowania całej należności na rzecz skarżącej przed postawieniem zarzutu przez Rzecznika Dyscyplinarnego ,czy też cytując za obwinionym „nie była to kwota nadmiernej wysokości”. WSD stoi na stanowisku , iż ocena zdarzeń obwinionego w kontekście jego zachowania od momentu zawarcia ugody przed Sądem do momentu wszczęcia postępowania dyscyplinarnego jest naganna, a wszczęcie postępowania w kontekście przewinienia dyscyplinarnego jest jego konsekwencją.

WSD w pełni podziela ustalenia OSD co do okoliczności i dokonanej oceny w zakresie wymiaru kary. Jest to druga dyrektywa sprawiedliwościowa zawarta w treści art. 53 § 1 k.k. Wedle niej kara wymierzona obwinionemu powinna pozostawać adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, który popełnił. Stopień społecznej szkodliwości czynu jest tą immanentną cechą czynu, który ocenia Sąd. Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do obwinionego. Ocena w zakresie wymiaru kary, podlega indywidualnemu stopniowaniu w zależności od konkretnych okoliczności zarówno podmiotowych, jak i przedmiotowych. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu WSD brał pod uwagę rodzaj popełnionego deliktu dyscyplinarnego jak również zachowanie obwinionego. WSD w pełni podziela wskazane zapatrywania OSD w tym zakresie. Brak jest zatem do uwzględnienia odwołania i zmiany orzeczenia.

O kosztach WSD orzekł na podstawie art.70.6ust 2 urp w związku z parlpkt.2 uchwały nr 86/1X72015 Krajowej Rady Radców Prawnych z 20 marca 2015 r. w sprawie zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.